

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 43344-06-11

בפני כב' השופט יהורם שקד

התובעת: א'

נגד

הנתבע: צ'

פסק דין

תביעה "רכושית, מתן פסק דין הצהרתי, מוניטין, נכסי קריירה סעדים להבטחת זכויות ברכוש המשותף", על פי כותרתה, אשר הוגשה על ידי התובעת נגד הנתבע בטענה להיותם ידועים בציבור במועדים הרלבנטיים.

א. רקע עובדתי:

1. התובעת והנתבע הכירו זה את זה במקום עבודתם בשנת 1994, והיכרותם התפתחה לקשר זוגי. בראשית הקשר הזוגי, עבר הנתבע להתגורר בדירה אותה רכשה התובעת בסמוך למועד תחילת הקשר, המצויה ברחוב בגבעתיים (להלן: "הדירה בגבעתיים"). ביום 15.2.1995 נולד בנם של הצדדים א' וביום 12.6.1997 נולדה בתם ס' (לצדדים נולדה תינוקת נוספת, אשר למרבה הצער, נפטרה 10 ימים לאחר לידתה). לקראת הולדת הבן הבכור, שופצה הדירה בגבעתיים והורחבה. בנוסף, פרע הנתבע את יתרת חוב המשכנתא אשר רבץ על הדירה בגבעתיים. בשנת 1999 הקים הנתבע עסק בשם העוסק בתחום השילוט. התובעת עבדה תקופה כמנהלת חשבונות שכירה בעסקו של הנתבע.

2. יחסי הצדדים לא עלו יפה, ובשנת 1999 הגישה התובעת לבית משפט זה תביעת מזונות (תמ"ש 77180/99) ותביעה בעניין הקטינים (תמ"ש 77181/99). ביום 20.10.1999 חתמו הצדדים על הסכם אשר כותרתו "מזונות והסדרי ראייה", אשר אושר וקיבל תוקף של פסק דין על ידי כב' השופטת חנה ריש רוטשילד (להלן: "ההסכם").

3. בהסכם נקבע כדלקמן:

א. הילדים יהיו במשמורת התובעת והסדרי הראייה בין הנתבע לבין הילדים, לרבות למקרה בו הנתבע יהגר לארצות הברית, יתקיימו באופן המפורט בהסכם.

ב. באשר למזונות, נקבע כי הנתבע ישלם לידי התובעת עבור מזונות הילדים סך של 4,000 ₪ לחודש, שהם 2,000 ₪ לילד.

ג. באשר לרכושם של הצדדים, נקבע כי :

1. הנתבע יעביר את הזכויות באופןנוע אשר פרטיו בהסכם לשם התובעת (סעיף 3.א);

2. הנתבע ישלם לידי התובעת סך של 10,000 ₪ לרכישת רכב עבורה ועבור הילדים (סעיף 3.ב);

3. הנתבע **"מותיר את כל זכויותיו בדירה לקטינים"** והתובעת מצהירה ומתחייבת כי כל עוד ירצו הילדים לגור בדירה, יוכלו לעשות כן (סעיף 4.ב);

4. היה והתובעת תמכור את הדירה בגבעתיים ותרכוש דירה חדשה, **"השווי הכספי ממחצית הדירה יירשם באופן יחסי בדירה החדשה על שמם של הקטינים"** ולחילופין, יופקד חלקם של הילדים בתמורת המכר בתכנית חסכון ארוכת טווח עם פירעון אפשרי בהגיע הקטינים לגיל 18 (סעיף 4.ג);

5. היה ולתובעת יהיה בן זוג חדש והוא יעבור להתגורר עמה בדירה, יצטרך הוא לשלם מחצית מדמי השכירות הראויים בגין דירה זו, אשר יופקדו בחשבון בנק לטובת הקטינים, לחילופין יוכל בן הזוג לרכוש את מחצית הדירה והתמורה תופקד בחשבון בנק לטובת הקטינים (סעיף 4.ד); הנתבע מותיר את כל תכולת הדירה לקטינים ולתובעת (סעיף 5).

ד. עוד נקבע בהסכם, כי: **"עם ביצוע הוראות הסכם זה, מצהירים בזה בני הזוג כי אין ולא יהיה להם זה כלפי זה כל תביעות ו/או מענות מכל מן וסוג שהוא הקשורים ו/או הנובעים מהקשר שביניהם, ומלבד אלו המפורטים בהסכם זה"** (סעיף 7).

4. לאחר החתימה על ההסכם ואישורו על ידי בית המשפט, עזב הנתבע את הדירה בגבעתיים ועבר להתגורר בבית הוריו. בחודש מאי 2000 נסע הנתבע לארצות הברית מתוך כוונה לבחון אפשרות להשתקע שם. כעבור חודש שב הנתבע לישראל, ואף שב להתגורר יחד עם התובעת והילדים בדירה בגבעתיים. ביום 3.5.2003 נולדה לצדדים בת נוספת, מ'. לקראת הלידה, עברו הצדדים וילדיהם להתגורר בדירה שכורה ברחוב בגבעתיים (להלן: **"הדירה השכורה"**).

5. בשנת 2005 רכש הנתבע דירה ברחוב בקרית אונו, אשר הזכויות בה נרשמו על שמו (להלן: **"הדירה בקרית אונו"**). בשנת 2007 עזב הנתבע את הדירה השכורה ועבר, יחד עם הילדים, להתגורר בדירה בקרית אונו, בעוד התובעת נותרה להתגורר בגבעתיים.

6. בחודש מאי 2011 הגיעה בת זוגו של האב לישראל ושהתה יחד עם האב והילדים בדירה בקרית אונו.

7. בחודש יוני 2011 הגישה התובעת נגד הנתבע תביעת משמורת (תמ"ש 11-06-21973), תביעה למזונות הילדים (תמ"ש 11-06-43333) וכן תביעה רכושית היא התביעה נשוא פסק דין זה.

8. בכתב התביעה הרכושית טענה התובעת, כי הצדדים חיו כידועים בציבור משך תקופה בת 13 שנים - משנת 1994 ועד למועד עזיבת הנתבע את הדירה בה התגוררו יחד ומעברו למגורים בדירה בקרית אונו, בשנת 2007. בכתב התביעה עתרה התובעת כי בית המשפט יורה על מתן הסעדים הבאים:

א. פסק דין הצהרתי, על פיו הצדדים שותפים בכל הזכויות אשר נצברו על שם הנתבע בתקופת חייהם המשותפים כידועים בציבור, לרבות: הדירה בקרית אונו, חשבונות בנק ורכב מסוג מאזדה מ.ר.

ב. פסק דין לפירוק השיתוף בנכסים האמורים.

ג. פסק דין הצהרתי לפיו המיטלטלין המצויים בדירה בקרית אונו, למעט חפציו האישיים של הנתבע, נועדו להבטיח את מדורם השקט והשלו של הילדים, ולכן יישארו לתובעת ולילדים.

ד. פסק דין הצהרתי לפיו אופנוע מסוג קימקו מ.ר. הרשום על שם הנתבע שייך לתובעת העושה בו שימוש.

9. בהחלטת מיום 19.9.11 בעניין משמורתם של הילדים והסדרי הראייה, אומצו המלצותיו של תסקיר מיום 9.9.2011 ונקבע כדלקמן:

א. המשמורת על הבן א' תהא משותפת, הבן יגור בבית האם ויפגש עם אביו על פי תיאום ביניהם (יוער, כי לאחרונה שב הבן א' להתגורר עם הנתבע).

ב. המשמורת על הבנות ס' ו-מ' תהא אצל האב.

ג. הסדרי הראייה בין האם לבין הבת ס' ייקבעו בתיאום בין העו"ס לסדרי דין לבין הגורמים הטיפוליים.

ד. הסדרי הראייה בין האם לבין הבת מ' יתקיימו פעם בשבוע כולל לינה וכן בכל סוף שבוע שני מיום שישי ועד למוצאי שבת.

ה. החגים יחולקו בין ההורים.

עוד קבעתי באותה החלטה כי האב ישלם לידי האב עבור מזונותיו הזמניים של הבן א', מזונות ילד מעל גיל 15 מדין צדקה בעוד שתי אחיותיו נמצאות במשמורת האב, סך של 700

שם לחודש. בהחלטת כבי' השופטת י' שטופמן בבר"ע שהוגשה על החלטתי זו, הועלה סכום המזונות הזמניים והועמד על סך של 1,250 ש"ח לחודש (רמ"ש 11-10-44339).

10. בשים לב להמלצות הגורמים המקצועיים, לפיהן לשם הבטחת טובת הילדים יש להביא להכרעה מהירה בסכסוך הרכושי, שהוא מוקד המאבק בין הצדדים, ועל מנת לייעל את הדיון, הוריתי כי תחילה יידונו טענות התובעת כי הצדדים חיו כבני זוג ידועים בציבור וקיימו שיתוף כלכלי, ורק לאחר מכן, ובכפוף לתוצאת הדיון בשאלות האמורות, יידון היקף הרכוש המשותף.

ב. טענות הצדדים:

11. לטענת התובעת –

הצדדים חיו יחד כידועים בציבור משך כ- 13 שנים, משנת 1994 ועד לאמצע שנת 2007. עניינו של ההסכם משמורת ומזונות ואין בו דבר עם ענייני הרכוש. מכל מקום, כחצי שנה לאחר החתימה על ההסכם, זנחו אותו הצדדים בהתנהגות ובהסכמה משותפת. לאחר מועד החתימה על ההסכם, שבו הצדדים לחיים משותפים, אשר כללו מגורים תחת קורת גג אחת, קיום יחסי אישות, שיתוף כלכלי ורכושי, רכישת נכסים משותפת והבאת בת נוספת לעולם. הואיל והצדדים חיו כידועים בציבור בתקופה האמורה, נטל הראיה עבר לכתפו של הנתבע להוכיח כי הייתה בין הצדדים הפרדה רכושית.

12. לטענת הנתבע –

יחסייהם הרכושיים של הצדדים בשנים 1994-1999 הוסדרו בהסכם. בשנים 2000-2007 לא חיו הצדדים כבני זוג ידועים בציבור ולא היה ביניהם שיתוף רכושי. הנתבע התגורר בדירה בה התגוררה התובעת, בחדרים נפרדים, על מנת שיוכל לגדל את ילדיו ולאור ייעוץ שקיבל בדבר סיכויי הנמוכים לזכות בתביעת משמורת לאור חזקת הגיל הרך. בסמוך ללידת בתם הנוספת עברו הצדדים להתגורר בדירה שכורה וכעבור כשנתיים רכש הנתבע את הדירה בקרית אונו כדי שיוכל לעבור ולהתגורר בה עם הילדים. התובעת ידעה על רכישת הדירה ולא טענה כי יש לה זכויות בה. התביעה הוגשה רק בשנת 2011, כ-4 שנים לאחר תום הקשר הזוגי על פי טענת התובעת, ואף בכך יש להעיד כי אין בתביעה ממש. התביעה הוגשה בחוסר תום לב וממניעים זרים בסמוך להגעת בת זוגו של הנתבע לישראל.

ג. דיון:

13. השאלות המונחות לפניי הן :

א. האם הצדדים חיו יחד כידועים בציבור בתקופה הנטענת, קרי מהמועד בו עבר הנתבע להתגורר עם התובעת בדירה בגבעתיים בשנת 1994 ועד למועד בו עבר עם הילדים להתגורר בדירה בקרית אונו בשנת 2007?

ב. ככל שהתשובה לשאלה הנ"ל חיובית, תישאל השאלה האם בין הצדדים נהג שיתוף רכושי בתקופת הקשר הזוגי ביניהם?

14. לנוכח החתימה על ההסכם ועזיבת הנתבע את הדירה בגבעתיים בשנת 1999, השאלות האמורות תיבחנה ביחס לכל אחת משתי התקופות בנפרד: משנת 1994 ועד לפירוד בשנת 1999, ומשובו של הנתבע להתגורר עם התובעת והילדים בשנת 2000 ועד לפירוד על פי טענת התובעת בשנת 2007.

1.1. התקופה הראשונה (1994-1999):

15. אין חולק כי בתקופה זו חיו הצדדים יחד כבני זוג ידועים בציבור. עם זאת, יחסייהם הרכושיים בתקופה זו הוסדרו בהסכם אשר אושר וקיבל תוקף של פסק דין כאמור.

(א) טענת התובעת כי ההסכם לא עסק בענייניהם הרכושיים של הצדדים:

16. כאמור, על פי טענת התובעת, עניינו של ההסכם היה אך משמורת והסדרי ראייה ולא הוסדרו במסגרתו יחסייהם הרכושיים של הצדדים. אמנם, כותרתו של ההסכם "הסכם **מזונות והסדרי ראייה**" ואולם, תוכנו של ההסכם, אשר פורט לעיל, אינו מותיר מקום לספק כי אין עניינו של ההסכם מתמצה במזונות והסדרי ראייה, וכי הצדדים הסדירו במסגרתו אף את ענייניהם הרכושיים, כפי שיובא להלן:

א. בסעיף 3 להסכם, קבעו הצדדים הוראות באשר לאופנוע ולרכב;

ב. בסעיף 4 להסכם, קבעו הצדדים הוראות באשר לדירה בגבעתיים, תוך שהנתבע ויתר על חלקו בה לטובת הילדים. בהקשר זה יצוין כי הגם שהזכויות בדירה בגבעתיים נרכשו על ידי התובעת לפני היכרותה את הנתבע והן רשומות על שם התובעת בלבד, בחלק מכתבי טענותיה הודתה התובעת כי הזכויות בדירה זו היו משותפות לאור השקעותיו של הנתבע בדירה (ר' סעיפים 9-10 לתצהיר עדותה הראשית);

ג. בסעיף 7 להסכם, קבעו הצדדים כי עם ביצוע ההסכם, הם מצהירים כי אין ולא יהיו להם זה כלפי זה "כל תביעות ו/או מענות מכל מן וסוג שהוא הקשורים ו/או הנובעים מהקשר שביניהם, מלבד אלו המפורטים בהסכם זה".

17. זאת ועוד, אף בחינת הליך אישור ההסכם מלמד כי ההסכם עסק אף בענייניהם הרכושיים של הצדדים. כך, בדיון בו אושר ההסכם, הצהירו הצדדים כי הגיעו להסכם המסדיר את יחסיהם הרכושיים וכן נושא מזונות הילדים והסדרי הראייה, וביקשו לאשרו לפי החוק לתיקון דיני משפחה (מזונות), תשי"ט-1959, חוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973 ולפי חוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, תשכ"ב-1962.

בפועל אושר ההסכם על ידי כב' השופטת רוטשילד אף בהתאם לסעיף 3(ג) לחוק בית המשפט לענייני משפחה, תשנ"ה-1995 (ולא רק בהתאם לחוק לתיקון דיני משפחה (מזונות), תשי"ט-1959 ולחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, תשכ"ב-1962).

18. לאור האמור, אין מקום לטענת התובעת כי ההסכם עסק אך בענייני המזונות והמשמורת, וטענה זו מוטב אילו כלל לא הייתה נשמעת.

(ב) טענת התובעת כי ההסכם בוטל בהתנהגות:

19. הלכה היא, שהסכם אשר קיבל תוקף של פסק דין ניתן לביטול ככל הסכם אחר, בין מחמת פגם שנפל בו, ובין מחמת שינוי במפורש או מכללא, על ידי הסכם אחר (ע"א 4946/94 אגברה נ' אגברה, פ"ד מט(2) 508). בהעדר הוראה נוגדת מפורשת ניתן לבטל הסכם או לשנותו גם בדרך התנהגות (גי' שלו, דיני חוזים, מהדורה שנייה תשנ"ה, 284). אולם, שינוי או ביטול הסכם בדרך של התנהגות צריך שיושתת על בסיס ראייתי מוצק ויתגבש בדפוס התנהגות מתמשך ועקבי של שני הצדדים (שם, עמ' 135-136; מא (י-ס) 1701/96 בדיחי נ' בדיחי (פורסם בנבו, 15.9.1998)).

20. יוער, כי הוראות הפרק השני לחוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973 אינן חלות על בני זוג ידועים בציבור, ומשכך תוקפו של הסכם רכושי בין ידועים בציבור אינו תלוי באישור ההסכם על ידי בית המשפט, וכך אף שינויו של הסכם כזה. אמנם, כדבר שבשגרה מאשרים בתי המשפט לענייני משפחה הסכמים רכושיים בין בני זוג ידועים בציבור (בהתאם לסעיף 3(ג) לחוק בית המשפט לענייני משפחה, תשנ"ה-1995), אולם אישור זה אינו מהווה תנאי לתוקפו של ההסכם, אלא עשוי הוא לתרום לכוחו המחייב של ההסכם, לצמצם את היכולת לבטלו בשל פגמים בכריתה ולהפחית את הסיכון כי אחד הצדדים יקופח (רע"א 6854/00 היועץ המשפטי לממשלה נ' זמר, פ"ד נז(5) 491). אין באישור הסכם על ידי בית המשפט כדי להקים תנאי כי אף הסכם המשנה את הוראותיו יאושר על ידי בית המשפט. כאמור, הסכם כזה ניתן לשינוי ואף לביטול בהסכם בכתב ואף בהסכם בהתנהגות.

21. יצוין ויודגש, כי יש להבחין בין חלקו של ההסכם הדין במזונות, משמורת והסדרי ראייה, לבין חלקו של ההסכם הדין בחיובים ממוניים. הוראות ההסכם העוסקות במזונות ובענייני הילדים, מטבע הדברים צופות הן פני עתיד ויוצרות חיובים עתידיים. לעומת זאת, הוראות ההסכם העוסקות ביחסייהם הרכשיים של בני הזוג, על פי רוב, מתייחסות לזכויות שצברו הצדדים עד למועד ההסכם וקובעות הסדרים באשר לחלוקתם (ר' בעניין זה גם: תמ"ש (ת"א) 29882/09 ר.ג.נ' נ' י.ג. (פורסם בנבו, 8.9.2011) והאסמכתאות המובאות בו). לאופיין השונה של ההוראות השלכה על דרכי ביטולן. בעוד שההוראות הצופות פני עתיד ישונו בנקל כתוצאה משינוי עתידי ביחס לזה אותו צפה ההסכם; הרי שההוראות המתייחסות למצב במועד ההסכם לא בנקל ישונו.

22. הינה כי כן, חזרת הנתבע לחיות בדירה אחת עם התובעת והילדים, ותוך שהוא מכלכל את הילדים – ברי כי יש בה כדי לבטל את הוראות ההסכם אשר עניינן משמורת, הסדרי ראייה ומזונות הילדים. הוראות אלה, הצופות פני עתיד, אינן רלבנטיות עוד לנוכח המציאות כפי שהייתה בפועל לאחר ההסכם, השונה מהמציאות אותה צפו הצדדים במועד החתימה על ההסכם. עם זאת, אין בחזרת הנתבע לחיות בדירה אחת עם התובעת והילדים – כשלעצמה – כדי לבטל את הוראותיו הרכשיות של ההסכם. הוראות אלה עוסקות בעיקרן, כאמור, באופן חלוקת זכויות הצדדים אשר נצברו עד למועד החתימה על ההסכם.

23. במקרה שלפניי לא הובאה כל ראייה, וממילא לא הונח בסיס ראייתי מוצק לכך שהצדדים שינו את הוראותיו הרכשיות של ההסכם בדפוס התנהגות מתמשך ועקבי. נהפוך הוא, הנתבע קיים זה מכבר את חיוביו הרכשיים על פי ההסכם (פרוטוקול הדיון מיום 24.3.13, עמ' 89), ומשך טענת התובעת בדבר ביטול שאר ההוראות הרכשיות בהסכם בהתנהגות – אינה הולמת את חובת תום הלב.

24. אשר על כן, טענת התובעת בעניין ביטול הוראותיו הרכשיות של ההסכם – נדחית. יוער כי ביום 1.11.12 הגיש הנתבע תביעה נגד התובעת לאכיפת ההסכם (תמ"ש 1845-11-12) ותביעה זו עודנה מתבררת.

2.ג. התקופה השנייה (2000-2007):

25. באשר לתקופה זו, חלוקים הצדדים בדבר טיב יחסייהם. בעוד שלטענת התובעת, בתקופה זו חיו הצדדים יחד כידועים בציבור תוך שיתוף רכוש, לטענת הנתבע על אף חיייהם תחת קורת גג אחת הצדדים לא חיו כידועים בציבור ולא היה ביניהם שיתוף כלכלי.

(א) המתווה המשפטי:

(1) המבחנים להיות בני זוג ידועים בציבור –

26. הלכה היא, כי על מנת שבני זוג יוכרו כידועים בציבור נדרשת הוכחת שני יסודות מצטברים – **קיום חיי משפחה** (חיי אישות כבעל ואישה) ו**ניהול משק בית משותף** (ניהול כלכלי של יחידת מגורים משותפת), כאשר **הנטל הוא על הטוען למעמד של ידועים בציבור**.

היסוד הראשון - קיום חיי אישות כבעל ואישה, מורכב מחיים אינטימיים כמו בין בעל ואשתו המשותפים על אותו יחס של חיבה ואהבה, מסירות ונאמנות, המראה שהם קשרו את גורלם זה בזה.

היסוד השני - ניהול משק בית משותף, מכוון למקרים בהם **אין** המדובר בסתם משק בית משותף מתוך צורך אישי, נוחות, כדאיות כספית או סידור ענייני, אלא כפועל יוצא טבעי מחיי המשפחה המשותפים, כנהוג וכמקובל בין בעל ואישה הדבקים אחד בשני בקשר של גורל חיים.

המבחנים האמורים הם מבחנים עובדתיים, ולכן גם השאלה אם פלונית היא ידועתו בציבור של אלמוני היא שאלה שבעובדה.

(ראה: ע"א 621/69 קרול נסיס נ' קורונה יוסטר, פ"ד כד(1) 617; ע"א 107/87 אלון נ' מנדלסון, פ"ד מג(1) 431; ע"א 714/88 נירה שנצר נ' יובל ריבלין, פ"ד מה(2) 89; בג"ץ 5492/07 סמדר בוארון נ' בית הדין הארצי לעבודה (פורסם בנבו, 19.9.2010); ע"א 1966/07 עמליה אריאל נ' קרן הגמלאות של חברי אגד בע"מ (פורסם בנבו, 9.8.2010)).

27. הבחינה האם בני זוג חיו כידועים בציבור אם לאו היא **בחינה סובייקטיבית**, בהתאם לאומד דעת בני הזוג הקונקרטיים העומדים בפני בית המשפט. קרי, יש לבחון כיצד ראו שני בני הזוג את מערכת היחסים שביניהם (בע"מ 3497/09 פלוני נ' פלונית (פורסם בנבו, 4.5.2010), להלן: "**פרשת פלוני**")). פרשנות בתי המשפט לקיומם של המבחנים גמישה, ונקבע כי אין לקבוע קריטריונים נוקשים (ע"א 79/83 היועץ המשפטי לממשלה נ' סוזן שוקרון, פ"ד לט(2) 690, להלן: "**פרשת שוקרון**").

ר' דברי כב' השופטת ע' ארבל ב**פרשת פלוני**:

"... מאחר ואין מתכונת אחת של 'חיי משפחה' ב'משק בית משותף' המצויה אצל כל הזוגות הנשואים והדברים שונים מזוג לזוג בהתאם לגילם, השכלתם, השקפת עולמם, הרגלי חייהם, מקצועם, מצבם הכספי, מצב בריאותם וכיוצא באלה, על בית המשפט לבחון את מרכיב המגורים במקרה הקונקרטי המובא להכרעתו, תוך שהוא בוחן את נסיבות העניין מנקודת מבטם הסובייקטיבית של בני הזוג. היינו, יש

להתחקות אחר אומד דעתם של בני הזוג לעניין קביעות הקשר ומיסודו
...” (שם, פסקה 6 לפסק הדין).

28. עם השנים, חל ריכוך במבחנים האמורים (ר' למשל פסיקות בתי המשפט אשר הכירו בבני זוג כידועים בציבור הגם שלא לנו יחד בכל הלילות – בפרשת פלוני וכן בפרשת שוקרון).

עם זאת, יש לזכור כי ההכרה בבני זוג כידועים בציבור היא משמעותית ויש בה כדי להשליך על זכויותיהם וחובותיהם של בני זוג במגוון נושאים – הן במישור היחסים הפנימיים ביניהם והן במישור היחסים החיצוניים. משכך, על בית המשפט לנהוג בזהירות בטרם יוכרו בני זוג כידועים בציבור (ר' דברי כב' השופטת י' וילנר בעמ"ש (ח"י) 418-12-08 ס.ג.נ' ג.ג. (פורסם בנבו, 8.3.2009); וכן דברי כב' השופטת ר' לבהר-שרון בעמ"ש 36971-03-11 ב.ד.נ' ש. (לא פורסם, 17.1.2013); עוד ר' שחר ליפשיץ, הידועים-בציבור בראי התיאוריה האזרחית של דיני המשפחה, תשס"ה, 89-120, להלן: "ליפשיץ". ור' דברי כב' השופט א' רובינשטיין בע"א 9755/04 ביטון נ' קצין התגמולים – משרד הביטחון (פורסם בנבו, 31.8.2008):

”יש להיזהר מאוד מלהטיל על בני זוג שבחרו לחיות בזוגיות (רצופת אהבה ככל שתהיה) ללא כוונה ליצור מחויבות משפטית הדומה לקשר נישואין, תוצאות משפטיות מרחיקות לכת.

...

... ויש להקפיד על בדיקת העובדות בכל מקרה, שכן תיתכן בהחלט קרבה רגשית בין איש ואשה תוך קשר נפשי של חברות קרובה, לרבות פרק חיים משותפים, ואף על פי כן לא תגיע לכלל מחויבות משפטית המצדיקה על פי דין הכרה כידועים בציבור ...” (שם, סעיפים ב-ג לפסק דינו של כב' השופט רובינשטיין).

(2) המשטר הרכושי –

29. לצורך בחינת השאלה מהו המשטר הרכושי החל על בני זוג ידועים בציבור, יש לבחון תחילה את אופיו של הקשר ביניהם ואת הטעם לכך שלא נישאו. ככל שעניין לנו בבני זוג אשר מנועים להינשא או אשר אינם מעוניינים להחיל על עצמם את דיני הנישואין והגירושין הדתיים החלים עליהם בהתאם לדיני מדינת ישראל ("ידועים בציבור תוצאת ישראל"), הרי שיהיה מקום ליחס לבני זוג כאלה כוונת שיתוף בנכסים. לעומת זאת, ככל שעניין לנו בבני זוג ידועים בציבור אשר בחרו שלא להינשא משום דחיית עצם מוסד הנישואין (ללא קשר לאפיים הדתי של הנישואין, "ידועים בציבור אוניברסאליים") – בין משום שהקשר ביניהם טרם בשל, בין משום חוסר יציבות המאפיינת את הקשר ביניהם ובין מכל טעם אחר – הרי שככלל יש לראות בני זוג כאלה כמי שדחו את הדינים החלים

דרך כלל על בני זוג נשואים וביקשו שלא להחילם עליהם. לפיכך, יש להיזהר בהחלת חזקת השיתוף על בני זוג אלה. על בן הזוג הטוען לשיתוף בנכסים במקרה כזה, יוטל נטל כבד מזה הרובץ בנסיבות דומות על בן זוג נשוי, והוא יידרש להוכיח כוונת שיתוף באמצעות ראיות נוספות מעבר לעצם החיים המשותפים יחדיו. זאת לאור המשקל שיש ליתן לאוטונומיית הרצון של בני הזוג בעיצוב הקשר הזוגי ביניהם ובקביעת ההסדר הרכושי החל על נכסיהם, ועל מנת שלא לייחס לצדדים כוונת שיתוף מקום בו כוונה שכזו אינה קיימת (ליפשיץ, 101-157, 98; בע"מ 8500/12 פלוני נ' פלונית (פורסם בנבו, 20.6.2013)).

הדברים סוכמו על ידי כב' השופטת ד' בייניש בבג"ץ 4178/04 פלוני נ' בית הדין הרבני לערעורים, פ"ד סב(1) 235, פסקה 7 לפסק הדין:

"כבר נקבע בפסיקתו של בית-משפט זה כי " ... מהעובדה בלבד, שגבר ואישה חיים ביחד בנסיבות שבהן ידועים הם בציבור כבני זוג נשואים, אין עדיין להסיק שרכוש שנרכש על-ידי כל אחד מהם בנפרד, רכוש משותף הוא" (דברי כב' השופט בך בע"א 52/80 שחר נ' פרידמן, פ"ד לח(1) 443, 457; כן ראו: 107/87 אלון נ' מנדלסון, פ"ד מג(1) 431, 438; עע"מ 4614/05 מדינת ישראל נ' אבנר אורן ... עוד נפסק כי הנטל הרובץ על ידוע בציבור הטוען לשיתוף בנכסי בן-זוגו, הוא כבד יותר מן הנטל הרובץ בנסיבות דומות על בן-זוג נשוי, במיוחד כאשר אין מדובר בנכס משפחתי מובהק (דברי השופט מצא בע"א 4385/91 סלם נ' כרמי, פ"ד נא(1) 337, פסקה 14). הכבדת הנטל על הטוען לשיתוף נכסים בין בני-זוג ידועים-בציבור, נובעת מהמשמעות שעשויה להיות להעדר הנישואין ביניהם. לעיתים, בני-זוג מקיימים חיי זוגיות משותפים ללא אקט פורמאלי של נישואין מתוך בחירה שלא למסד את הקשר הזוגי ביניהם, להבדיל ממקום בהם העדר הנישואין נובע ממניעות להינשא זה לזו. במקרים אחרים, עשוי הדבר להעיד על ארעיות הקשר או על היותו בלתי מחייב, באופן השולל קיומה של כוונה לשיתוף רכושי. יש, אפוא, להתחשב בכל מקרה ומקרה בטיב הקשר הזוגי, בנסיבותיו ובכוונות המונחות בבסיסו, תוך בחינת האפשרויות שעמדו בפני בני-הזוג למיסוד הקשר הזוגי מחד-גיסא ומידת האפשרות של כל אחד מבני-הזוג לניתוק הקשר מאידך-גיסא. יש ליתן משקל נכבד לאוטונומיית-הרצון של בני-הזוג בעיצוב הקשר הזוגי ביניהם ובקביעת ההסדר הרכושי החל על נכסיהם. זאת, בכפוף לעיקרון תום-הלב המחיל על המערכת ההסכמית – המפורשת או המשתמעת – בין בני-הזוג ערכים של צדק, יושר, הגינות ושוויון (ראו: ש' ליפשיץ הידועים בציבור בראי התיאוריה האזרחית של דיני המשפחה (תשס"ה) 157-159; כן ראו והשוו: רע"א 8256/99 פלונית נ' פלוני ואח', פ"ד נח(2) 213, בפסקאות 22-23...

הנה כי כן, ההלכה לפיה לשם הוכחת כוונה לשיתוף נכסים בין בני-זוג ידועים-בציבור נדרשות ראיות נוספות מעבר לעצם החיים המשותפים יחדיו, נובעת מהזהירות שלא לכפות על הצדדים הסדר של שיתוף רכושי מקום בו בני-הזוג בחרו שלא להחיל על עצמם הסדר כאמור."

30. המקרה שלפניי אינו שגרתי וספק אם בנמצא מקרים רבים כגון דא. התובעת והנתבע חיו יחד כבני זוג, גידלו יחד את שני ילדיהם המשותפים, נפרדו, חתמו על הסכם המסדיר, בין היתר, את יחסיהם הרכושיים, שבו למגורים בדירה אחת, המשיכו לגדל יחד את ילדיהם המשותפים, ואף נולדה להם בת נוספת. עם זאת, **בדיקה מדוקדקת ומעמיקה של פרטי המקרה מעלה כי נוכח אופי יחסיהם של הצדדים אין מקום ליחס להם כוונה לשיתוף בנכסיהם, ולמעלה מכך – אף הוכח כי לצדדים לא הייתה כוונה לשיתוף בנכסים.**

(1) ניתוח עובדתי –

31. כאמור, המבחנים על בסיסם ייקבע האם הצדדים חיו כידועים בציבור אם לאו, הם מבחנים עובדתיים. משכך, ישנה חשיבות רבה לגרסאות שמסר כל אחד מהצדדים ולשאלה האם אלה הוכחו ובאיזו מידה. לפיכך, בפתח הדיון העובדתי אפנה לדון במהימנות הצדדים.

32. **מהימנות התובעת** - לצערי הרב, אין לי אלא לומר כי עדותה של התובעת התאפיינה – מתחילתה ועד סופה – בחוסר אמינות בולט. לפרקים ניכר היה כי התובעת אינה מודעת למשמעות שיש לשלל גרסותיה, לעדויותיה הסותרות, ולרושם הקשה אשר הותירה על בית המשפט. התובעת מסרה לבית המשפט מספר גרסאות, והיפוכן, עדותה בפניי הייתה מלאת סתירות, התחמקויות ואף דברים אשר הוכחו כהיפוכה של האמת. התובעת נחקרה לפניי משך מספר בלתי מבוטל של שעות, דבריה לוו בשפת גוף של אמירת שקר, והתרשמותי מעדותה ומאמינותה הייתה קשה מאוד. לפיכך, ובאופן טבעי לאמור לעיל, אין לי אלא לקבוע כי לא ניתן לייחס לעדותה של התובעת ולגרסאות שמסרה משקל משמעותי לביסוס טענותיה.

33. להלן מספר דוגמאות מתוך טענותיה של התובעת ועדותה:

א. מתחילת ההליך, ניסתה התובעת להציג עצמה כצד הטוב והחלש אשר הנתבע, הצד הרע והחזק, ניצל את תמימותה, הוליד אותה שולל ועוד כיו"ב. כך, לדוגמא, טענה התובעת כי הדירה בקרית אונו נרכשה "מאחורי גבה" בשנת 2007 וכי הופתעה ממעבר הנתבע והילדים להתגורר בה (למשל, סעיף 33 לכתב התביעה; עדות התובעת בחקירה נגדית, פרוטוקול הדיון מיום 24.6.12 עמ' 57 ש' 2-9), נסתרה מניה וביה.

הוכח כי הנתבע חתם על חוזה הרכישה עוד בחודש אוקטובר 2005 (נספח ד.1 לכתב ההגנה) ובמועד זה אף החל לשלם עבור הדירה. שוכנעתי כי התובעת ידעה על התשלומים עבור הדירה עוד במועד תשלומים, כתוצאה מעבודתה כמנהלת

החשבונות של עסקו את הנתבע (פרוטוקול הדיון מיום 25.4.12, עמ' 38-39; פרוטוקול הדיון מיום 24.6.12, עמ' 75 ש' 19 - עמ' 80 ש' 9). הוכח כי הבת מ' למדה בגן בקרית אונו עוד בשנת 2006 (נספח ד.2 לכתב ההגנה), ומכאן כי גרסת התובעת כי בשנת 2007 הופתעה עת הנתבע עבר להתגורר עם הילדים בקרית אונו – אינה אפשרית. כמו כן, בחודש ספטמבר 2006, בעת ביקור פתע שערך חוקר מטעם המוסד לביטוח לאומי בדירה השכורה בה התגוררו הצדדים, הצהירה התובעת שהנתבע קנה דירה בקרית אונו (עדות התובעת, פרוטוקול הדיון מיום 25.4.12, עמ' 37 ש' 2-3; נספח א.1 לתצהיר עדותו הראשית של הנתבע). אף מר א' ת' אשר העיד מטעם התובעת, העיד בחקירתו הנגדית כי בשנת 2006 סיפרה לו התובעת על המעבר הצפוי לקרית אונו (פרוטוקול הדיון מיום 20.5.12, עמ' 46 ש' 17-25).

עדי התובעת, העידו כי התובעת לא סיפרה להם כי הנתבע עשה לה "תרגיל עוקץ", כפי שהגדירה התובעת את רכישת הדירה בקרית אונו ומעבר הנתבע והילדים להתגורר בה. קרי, על אף טענתה כי גילתה, לתדהמתה, כי הנתבע רכש דירה מאחורי גבה מכספים משותפים, התובעת לא סיפרה על כך לקרובי משפחתה או לידידיה אותם בחרה לזמן להעיד אודות טיב יחסיה עם הנתבע (ר' עדות מר ל' ק', פרוטוקול הדיון מיום 20.5.12, עמ' 48 ש' 17-18; עדות מר ס' ז', עמ' 50 ש' 14-20; עדות מר ח' א', עמ' 53 ש' 9-10).

בחקירתה הנגדית בעניין המועד בו נודע לה על רכישת הדירה בקרית אונו ועל מעבר הנתבע והילדים להתגורר בה, המשיכה התובעת ומסרה מספר גרסאות מנוגדות. כך, העידה התובעת שבשנת 2006 אמר לה הנתבע שהוא קנה דירה "איפה שהוא" אך לא אמר היכן והמעבר בשנת 2007 הפתיע אותה (פרוטוקול הדיון מיום 25.4.12, עמ' 36 ש' 20-21). בהמשך, לאחר שעומתה גם הצהרתה למוסד לביטוח לאומי לפיה ידעה עוד בשנת 2006 כי הנתבע רכש דירה בקרית אונו החדשה, טענה כי אותה עת תכננה לעבור עם הנתבע לדירה בקרית אונו (עמ' 37 ש' 14). אולם, מייד לאחר מכן, ולאחר שעומתה עם המשך הדברים שנאמרו בהצהרתה למוסד לביטוח לאומי, לפיהם היא צפויה לעבור להתגורר בדירה בגבעתיים בחודש דצמבר 2006, השיבה "כל הזמן הוא אמר לי שאין לי סיכוי איתו" (ש' 22). בהמשך חקירתה, הפכה שוב התובעת את גרסתה, ובניגוד לכל הנטען על ידה קודם לכן העידה כי עברה יחד עם הנתבע להתגורר בדירה בקרית אונו (פרוטוקול הדיון מיום 24.6.12, עמ' 67 ש' 8). בהמשך העידה כי לא עזבה את גבעתיים (עמ' 69 ש' 15-16).

יצוין, כי בחוות דעת פסיכו דינקטית שנערכה לבן א' בשנת 2007 נכתב כי לאחרונה ההורים החליטו בהחלטה משותפת כי הנתבע יעבור עם הילדים לגור בקרית אונו והתובעת תגור בדירה נפרדת (נספח ג.69 לתצהיר עדותו הראשית של הנתבע).

עוד יצוין, כי הוכח שלפני מעבר הנתבע והילדים לדירה בקרית אונו חידשו הצדדים את חוזה השכירות לדירה בה התגוררו לתשעה חודשים בלבד (ולא לשנה, כנהוג),

ואף בכך יש כדי ללמד ששניהם תכננו את המעבר של הנתבע והילדים (פרוטוקול הדיון מיום 24.6.12, עמ' 71-73). התובעת נשאלה בעניין זה בחקירתה הנגדית ולא ידעה לתת הסבר מניח את הדעת (שם).

לסיכום הדיון בגרסאות התובעת באשר לרכישת הדירה בקרית אונו והמעבר אליה, אציין כי בסיכומיה טענה התובעת כי עד לשנת 2010 הופיע שמה על שלט הדירה בקרית אונו, אולם הנתבע מחק את שמה, כמו גם שמו, לקראת בואה של בת זוגו לישראל. טענה זו לא נטענה בתצהיר עדותה הראשית של התובעת ולא ניתן היה לחקור אותה על כך בחקירה נגדית, ומשכך העובדות הנטענות על ידי התובעת בעניין זה בסיכומיה לא הוכחו.

ב. התובעת העידה כי לאחר הביקורת שערך החוקר מטעם המוסד לביטוח לאומי, חדלה לפנות בבקשות לקבל מענק לימודים עבור הילדים (פרוטוקול הדיון מיום 20.5.12, עמ' 68 ש' 19-30). אולם, מהמסמכים אשר הוגשו לתיק בית המשפט עולה כי לאחר אותו ביקור, פנתה התובעת אל המוסד לביטוח לאומי מספר פעמים בבקשות לקבלת מענק (עמ' 69 ש' 8-14; נספחים א.4-10 לתצהיר עדותו הראשית של הנתבע).

ג. לשאלת הנתבע מדוע לא זימנה התובעת את אחיה (לעדות בעניין מהות הקשר בין הצדדים) השיבה, כי על פי דברי בא כוחה אסור להביא עדים "מקרבה ראשונה" (פרוטוקול הדיון מיום 24.6.12, עמ' 16 ש' 10-12). אין זה סביר כי בא כוחה המלומד של התובעת אכן ייעץ לה כאמור, ואף בעניין זה מצאתי כי תשובת התובעת אינה אמינה.

ד. זאת ועוד, אף שאין בדברים כל רלבנטיות להליך שלפניי, התובעת לא בחלה בהעלאת האשמות קשות נגד הנתבע, הן בדבר יחסו כלפיה והן בדבר יחסו אל הילדים. כך, למשל, טענה התובעת כי הנתבע מסית את ילדיהם של הצדדים תוך שהוא מציין באוזניהם כי התובעת היא "אמא גרועה, חסרת יכולת וחסרת אמצעים ואינה מעוניינת בקשר איתם, וכי הוא בעל האמצעים והממון ועליהם לגדול במחיצתו" (סעיף 40 לכתב התביעה); עוד טענה התובעת, כי הנתבע נהג לדרוש מהבן א' "ציות מלא אחר הוראותיו", ובין היתר כי ינקה את הבית לבד, יבשל, יכין ארוחות לכל המשפחה, וכל זאת לרבות על חשבון הלימודים ותוך שהוא פונה אליו בשפה בוטה (סעיף 42 לכתב התביעה); וכן טענה, כי הנתבע דרש מהבן א' ללכת ברגל מביתו בקרית אונו לבית ספרו באור יהודה וכן לבית אמו בגבעתיים, אף בימים קרים וגשומים (סעיף 43 לכתב התביעה); ובנוסף טענה, כי הנתבע נוהג כלפי הבנות ס' ו-מ' כרודן והוא "מנבל כלפיהן את הפה", כשאינן נשמעות לו (סעיף 44 לכתב התביעה); ונוסף לכל זאת טענה התובעת, כי הנתבע "מקיים לעיניהם של הקטינים קשר מיני פרובוקטיבי וחושפני עם מאהבתו" (סעיף 48 לכתב התביעה).

טענותיה אלה של התובעת, לא זו בלבד שלא הוכחו, אלא אף הוכח היפוכן. על אף שמסוגלותם ההורית של הצדדים אינה מעניינת של פסק דין זה, ולנוכח טענותיה הקשות של התובעת והואיל ויש בכך כדי ללמד על אמינותה, מוצא אני לנכון לציין כי על פי התסקירים שהוגשו לבית המשפט וכן כעולה מחקירתה הנגדית של פקידת הסעד, הנתבע שימש לאורך השנים כהורה הדומיננטי בטיפול בילדים והשכיל לבנות להם מסגרת ביתית בטוחה ואוהבת. עת נזקק הנתבע לסיוע בהורתו (בשל בעיה בסמכות הורית), פנה לקבלת סיוע טיפול. הנתבע מימן לילדים טיפולים רגשיים בהתאם לצורך. הנתבע נמנע מלהסית את הילדים נגד התובעת, ואף עודד את הבת ס', אשר הקשר בינה לבין התובעת לקוי, להיות בקשר עם אמה ויותר מכך – הביע נכונות לממן טיפול משותף של ס' והתובעת. הנתבע מעורב, מגויס רגשית וקונקרטי למען ילדיו. כמו כן, משיחות פקידת הסעד עם הילדים, לא נמצאה כל עדות לכך שיש ממש בטענות התובעת באשר לתכנים המיניים אליהם חשופים הילדים בבית הנתבע. לעומת זאת, התובעת בעלת ליקויים בתפקודה ההורי ומתקשה למשמש עבור ילדיה כ"אם", הילדים משמשים עבור התובעת כלי במאבקה נגד הנתבע ולא ארחיב עוד בעניין זה.

ה. בכתב התביעה טענה התובעת, כי הרקע להגשת התביעה הוא טענתה לשינוי שחל **"באורחותיו של הנתבע, אשר מקיים לעיניהם של הקטינים קשר מיני פרובוקטיבי וחושפני עם מאהבתו ... לרבות חשיפת הקטינים לפרובוקציות רבות במהלך שהותה של המאהבת בביתם, ובין היתר לצעצועי המין, לתמונות העירום, להתערטלות ברחבי הבית, ליחסי מין קולניים, ולשתיית אלכוהול מופרזת בנוכחות הקטינים ועוד"**. התובעת המשיכה בתיאוריה, אולם איני מוצא זאת ראוי לפרט את הטענות – אשר אין בהן ממש – במסגרת פסק הדין. על אף האמור, בחקירתה הנגדית, הכחישה התובעת כי זהו הרקע להגשת התביעה וטענה כי הטעם הוא העוול שנעשה לה לדבריה (פרוטוקול הדיון מיום 20.5.12 עמ' 58 ש' 4 - עמ' 59 ש' 8).

ו. עוד אציין, כי במהלך חקירתה הנגדית של התובעת, הרבה בא כוחה להתערב ולהתפרץ תוך שלעתים היה בכך כדי לפגוע בחקירה הנגדית, ואף זאת יש להביא בחשבון בעת בחינת המשקל שיש לתת לעדות התובעת (למשל, פרוטוקול הדיון מיום 20.5.12 עמ' 68).

ז. לשאלת בית המשפט, השיבה התובעת כי משנת 2000 ועד שנת 2009 הייתה בחו"ל רק פעם אחת יחד עם הנתבע (פרוטוקול הדיון מיום 23.5.13, עמ' 112 ש' 10-15). לבקשתו של הנתבע, הוריתי על הזמנת תדפיס 'כניסות ויציאות מן הארץ' מאת משרד הפנים. תדפיס זה הוגש ובהתאם לכתוב בו, הייתה התובעת בחו"ל בתקופה האמורה לא פחות מ 11 פעמים.

ח. התובעת העידה בחקירתה הנגדית, כי הוסיפה את שם משפחת הנתבע לשם משפחתה לאחר שובו של הנתבע להתגורר עמה (פרוטוקול הדיון מיום 20.5.12, עמ' 57 ש' 23-24), ובמקום אחר העידה, כי הוסיפה את שם משפחתו של הנתבע לשמה בשנת 2005 (פרוטוקול הדיון מיום 23.5.13, עמ' 110 ש' 8-9). עיון בתעודת הזהות של התובעת אשר הוצג במהלך חקירתה הנגדית, לימד כי שם משפחתו של הנתבע היה רשום כשם משפחתה הנוסף עוד בשנת 1995 (שם, ש' 12-13).

ט. התובעת נשאלה על ידי בית המשפט האם הקליטה שיחה שהתקיימה ביחידת הסיוע, ותשובתה מדברת בעד עצמה:

"לשאלת ביהמ"ש, האם נכונה הטענה שהקלטתי את השיחה ביחידת הסיוע. אני משיבה, לפי זכרוני אני לא יודעת אם הקלטתי את השיחה. אני ראייתי את זה ולא מבינה על מה היא מדברת. תרשום שכן הקלטתי את השיחה. אני חוזרת בי אני לא הקלטתי את השיחה" (פרוטוקול הדיון מיום 25.4.12, עמ' 42 ש' 13-15).

34. **מהימנות הנתבע** - בניגוד גמור ובולט לעדותה של התובעת, עדותו של הנתבע לפניי הייתה ללא דופי ולא מצאתי סתירות או אי-דיוקים בעדותו. הנתבע לא ניסה להתחמק ממתן תשובות לשאלותיו של ב"כ התובעת או לשאלות בית המשפט. שפת גופו של הנתבע הייתה של אמירת אמת.

(2) בחינת העובדות הרלבנטיות, כפי שהוכחו –

35. שוכנעתי, כי, כגרסתו של הנתבע, חזרתו להתגורר בדירה אחת עם התובעת ועם הילדים הייתה אך ורק בשל הדאגה לילדיו ועל מנת לטפל בהם, ולא משום כוונה לשוב ולחיות חיים זוגיים עם התובעת. הנתבע העיד, כי עם נסיעתו לארצות הברית החלה התובעת להסית את הילדים נגדו תוך שגרמה להם להאמין כי נטש אותם וכתוצאה מכך חלה התדרדרות במצבם של הילדים. עוד העיד הנתבע, כי על פי ייעוץ משפטי שקיבל אותה עת, בשים לב לחזקת הגיל הרך ולאור גילם של הילדים אותה עת, סיכויו לזכות בתביעת משמורת היו נמוכים. משכך, בחר הנתבע להתגורר בדירה עם התובעת ועם הילדים על מנת שיוכל לגדל את ילדיו, וכל זאת מבלי לנהל חיים זוגיים עם התובעת (סעיף 7 לתצהיר עדותו הראשית; עדות הנתבע בחקירתו הנגדית, פרוטוקול הדיון מיום 24.3.13, עמ' 85 ש' 11-14).

36. שוכנעתי, כדברי הנתבע, כי בתקופה שלאחר שובו להתגורר בדירה אחת עם התובעת, לנו הצדדים בחזרים נפרדים. עדות התובעת כי הצדדים לנו בחדר אחד (סעיף 43 לתצהיר עדותה הראשית; חקירתה הנגדית של התובעת, פרוטוקול הדיון מיום 25.4.12, עמ' 41-42; פרוטוקול הדיון מיום 24.6.12, עמ' 29 ש' 4) עומדת בסתירה לדברים שמסרה ביחידת

הסיוע ואשר הוקלטו על ידה. כמו כן, במקום אחר בתצהיר עדותה הראשית העידה התובעת כי אמנם לנו הצדדים בחדרים נפרדים, אולם, לדבריה, זאת משום שהניקה את הבת מ' עד מלאת לה שלוש שנים ועל מנת שלא להפריע לנתבע (סעיף 107). עם כל הכבוד, גרסה זו לא הוכחה ואף נסתרה בדברי התובעת ביחידת הסיוע כאמור, כי הטעם למגורי הצדדים בחדרים נפרדים הוא ריחו של הנתבע (ר' חקירת התובעת, פרוטוקול הדיון מיום 20.5.12, עמ' 71). אף מר ח' א', חבר התובעת אשר הובא לעדות מטעמה, העיד כי הצדדים לנו בחדרים נפרדים כאשר חדרו של כל אחד מהם היה בקצה אחר של הדירה (פרוטוקול הדיון מיום 20.5.2012, עמ' 52 ש' 17-23).

37. הצדדים נהגו לבלות ולצאת לטיולים יחד עם ילדיהם המשותפים, אולם בתקופה הרלבנטית לא יצאו לבילויים משותפים זוגיים, ללא ילדיהם (ר' חקירותיהם של עדי התובעת, מר א' ת' ומר ס' ז'), למעט טיול אחד בשנת 2000 לפראג. יצוין, כי כעולה מתדפיס כניסות ויציאות מישראל שהונפק על ידי משרד הפנים, בתקופה זו נסעה התובעת לחו"ל פעמים רבות נוספות. בעניין זה העיד הנתבע, כי התובעת הציבה כתנאי לחזרתו לגור בדירה השכורה עם הילדים, את הנסיעה המשותפת לפראג (פרוטוקול הדיון מיום 23.5.13, עמ' 106 ש' 9-20). לאור התרשמותי מהצדדים ומעדויותיהם, אני מוצא שיש לתת אמון בגרסת הנתבע.

38. הנתבע לא היה באירועים משפחתיים של בני משפחת התובעת, למעט שני אירועים שערכו אחיה של התובעת, עמם התובעת מצויה בסכסוך (ר' עדות בת דודתה של התובעת, אשר העידה מטעם התובעת, גב' ח' ל'; וכן עדות מר ל' ק', קרוב משפחתה של התובעת אשר אף הוא העיד מטעמה).

39. כאמור, התובעת העידה כי הנתבע שב ואמר לה שלא יהיה ביניהם קשר זוגי, וכדבריה, "כל הזמן הוא אמר לי שאין לי סיכוי איתו" (פרוטוקול הדיון מיום 25.4.12, עמ' 37 ש' 22).

40. הצדדים לא ניהלו חשבון בנק משותף. התובעת הפקידה את הכנסותיה לחשבון בנק שעל שמה (פרוטוקול הדיון מיום 20.5.12, עמ' 66 ש' 16-17). לשאלת בית המשפט מדוע לא ניהלו הצדדים חשבון בנק משותף, השיבה התובעת כי הנתבע נהג "להלבין כספים" באמצעות חשבון הבנק שלה תוך שהפקיד אליו שיקים ומשך מתוכו כספים במזומן (למשל, שם עמ' 71 ש' 24). טענתה זו של התובעת בדבר התנהלות הנתבע הוכחה על ידי הנתבע (פרוטוקול הדיון מיום 4.6.12, עמ' 4 ש' 6; פרוטוקול הדיון מיום 24.3.13, עמ' 83). גרסת הנתבע, כי אינו עובד "בשחור" וכי עיקר התנהלותו העסקית אינה מול משקי בית כי אם מול עסקים להם הוא מוציא חשבונית – אמינה בעיניי; יתרה מכך, הנתבע לא הכחיש כי יתכן ופעם או פעמיים הפקיד שיק שקיבל לחשבונה של הנתבעת במסגרת ההתחשבות ביניהם אולם לא משך כנגד ההפקדה כספים במזומן. בנסיבות אלה, והואיל וטענת התבעת בעניין "הלבנת הכספים" דרך חשבונה לא נתמכה בכל ראיה, הטענה נדחית. משכך, אף גרסת התובעת בדבר הטעם בשל לא ניהלו הצדדים חשבון בנק משותף, נדחית. עם זאת

יוער, כי אף בתקופה הראשונה, בה אין חולק כי הצדדים חיו כבני זוג ידועים בציבור, לא התנהל על שמם חשבון משותף. לפיכך, עובדה זו בלבד, לא היה בה כדי ללמד כי הצדדים לא חיו כידועים בציבור, אולם יש להביאה במכלול הנסיבות.

41. התובעת לא רשמה את הנתבע כמוטב בקרנות הפנסיה וההשתלמות שעל שמה (חקירת התובעת, פרוטוקול הדיון מיום 20.5.12 עמ' 65 ש' 22-24).

42. הצדדים **נהגו לקיים יחסי אישות "פה ושם"** (עדות הנתבע, פרוטוקול הדיון מיום 23.5.13, עמ' 100 ש' 7).

43. לצדדים אף נולדה **בת משותפת נוספת**. חשוב לציין בהקשר זה, כי בחקירתו הנגדית נשאל הנתבע על ידי ב"כ התובעת כיצד בחר להביא עם התובעת ילדה נוספת לעולם, אולם ביקש כי תשובתו לא תירשם לפרוטוקול כיוון שהתובעת מראה את הפרוטוקולים לילדה ומשום חששו כי הילדה תיפגע. בנסיבות אלה, ועל מנת להגן על הילדה, הוריתי לנתבע להשיב ודבריו נרשמו בכתב ידי ונשמרו בתיק, שלא לעיון הצדדים.

44. **התובעת קיימה קשרים רומנטיים עם גברים אחרים**. אמנם, התובעת הכחישה את האמור, אולם הוכח כי בשנת 2011 כתבה התובעת כי מזה 6 שנים היא רחוקה מהנתבע, ו"יוצאת עם מישהו". עת התבקשה התובעת להתייחס לדברים, השיבה "אני מנסה לצאת עם גברים, זה נכון, אני מנסה וזכותי, לגיטימי. אני מנסה להתכתב עם אנשים, מנסה" (פרוטוקול הדיון מיום 24.6.12, עמ' 25 ש' 2-4), ובהמשך הדברים השיבה כי אינה מתייחסת לציטים (ש' 17 ו-20), אולם לא ניסתה להסביר כיצד הדברים מתיישבים עם טענתה כי לא היה לה בן זוג משך כל התקופה בה היא טוענת שהייתה בת זוגו של הנתבע.

כמו כן, התובעת לא הכחישה כי בשנת 2005 גלגלי רכבו של הנתבע נוקרו והושאר פתק שהופנה אל התובעת ובו נכתבו המילים "תתרחקי מבעלי" (שם, עמ' 26 ש' 1-4; וכן ר' עדות הנתבע בחקירתו הנגדית פרוטוקול הדיון מיום 23.5.13, עמ' 101 ש' 5-8). לטענת הנתבע, באותה עת הייתה התובעת בקשר רומנטי עם גבר נשוי. גרסת התובעת כי לא מדובר באדם עמו ניהלה קשר אינטימי כי אם באדם אשר חיזר אחריה, אינה אמינה בעיניי, בין היתר, לנוכח מידת האמון שמצאתי לתת בעדותה כמפורט לעיל.

45. לא הוכח כי הצדדים מימנו את חייהם באמצעות "פול משפחתי משותף" או "קופה רעיונית משותפת". נהפוך הוא, בכתב התביעה טענה התובעת כי **הנתבע דרש ממנה להשתתף ולחלוק עמו בכל הוצאה והוצאה** (סעיפים 58-59). ור' אף עדות התובעת בחקירתה הנגדית כי הנתבע דרש ממנה לשלם מחצית עבור מיטה שנרכשה. וכן ר' דברי התובעת בחקירתה: "**13 שנה הבן אדם נמצא איתי וכל הזמן מתחשבן איתי**" (פרוטוקול הדיון מיום 24.6.12, עמ' 39 ש' 5-6). אף הנתבע העיד, כי הצדדים נהגו לערוך

התחשבות כמידי יום, "כמו שני חברים שחיים ביחד, שני שותפים בדירה אפילו שאחד הולך קונה לשני מוצר מסוים. לפעמים הייתי מבקש ממנה לקנות לי משהו מהסופרפארם והייתי משלם לה עבור זה. היא גם שילמה לי כסף עבור המיטה שקנתה בזמנו ממני" (פרוטוקול הדיון מיום 24.3.13, עמ' 84 ש' 7-10).

יצוין בהקשר זה, כי עת נשאלה התובעת לעניין מקורות מימון רכישת הריהוט לדירה בקרית אונו, השיבה "קניית כי יש לך כסף" (פרוטוקול הדיון מיום 24.6.12, עמ' 27 ש' 24). בדבריה אלה יש כדי לתמוך בכך שהתובעת ראתה את המקורות הכלכליים של הצדדים כנפרדים.

זאת ועוד, טענת התובעת כי תמכה בעסקו של הנתבע ותרמה לפיתוחו לא נתמכה ולו בבדל ראייה. נהפוך הוא, הוכח כי התובעת עבדה מספר שעות בחודש בהנהלת חשבונות בעסקו של הנתבע, והשתכרה סך של 300-400 ₪ בחודש.

גרסת הנתבע, כי דמי השכירות עבור הדירה השכורה בה התגוררו הצדדים שולמו מהכספים שהתקבלו מהשכרת הדירה בגבעתיים (אשר הזכויות בה, כאמור, שייכות לתובעת ולילדים), וכן מכספים ששילם הנתבע עבור ההפרש, אמינה בעיניי. יצוין, כי הגם שהתובעת כפרה בגרסה זו בעדותה, בסיכומים שהוגשו מטעמה אף התובעת טענה כי הנתבע נשא בהפרש בין דמי השכירות שהתקבלו עבור הדירה בגבעתיים לבין אלו ששולמו עבור הדירה השכורה (סיכומי התובעת, פרק "אקדמת מילין", עמ' 3). התובעת לא ידעה להשיב לשאלת בית המשפט כיצד התנהלות זו מתיישבת עם טענתה לשיתוף, ובמקום ליתן מענה ענייני שבה פעם נוספת על טענתה כי הנתבע נהג להלבין כספים דבר חשבונה (פרוטוקול הדיון מיום 24.6.12, עמ' 32 ש' 7-12).

הנתבע רכש מכספיו רכב אשר נרשם על שמו. שוכנעתי, כטענת הנתבע, כי הרכב היה בשימוש של הנתבע, אשר לעתים העמידו לשימוש התובעת בערבים (עדות הנתבע, פרוטוקול הדיון מיום 23.5.13, עמ' 101 ש' 20-22). התובעת לא הוכיחה את טענתה כי השתתפה במימון הרכב. כמו כן, הגם שפוליסת הביטוח הייתה רשומה על שם התובעת, שוכנעתי, כי רישום הביטוח על שם התובעת נבע מעבודתה בחברת הביטוח בעבר ונוכח תנאים טובים שקיבלה.

46. **התובעת לא תמכה את טענתה כי הצדדים נהגו לבצע רכישות משותפות – ולו בבדל ראייה.**

על מנת לתמוך בטענתה בדבר ביצוע רכישות משותפות צרפה התובעת לסיכומיה מסמכים אשר עיון בהם מלמד כי אין בהם כדי תמוך בטענתה. כך: חשבונית עבור רכישת מכונת כביסה בשנת 2004, עליה מופיע שמו של הנתבע בלבד (צורפה כנספח י"ח); תעודת משלוח בעקבות קניית מערכת ישיבה לסלון בה מצוינים שמות שני הצדדים, משנת 1994, קרי בתקופה בה אין חולק כי חיו כבני זוג ידועים בציבור (צורפה הנספח י"ט); ותעודת משלוח משנת 2004 של מערכת קולנוע ביתית אשר נרכשה על ידי התובעת, עליה הנתבע חתום

כמקבל המשלוח (צורפה כנספח כ'), אולם אין חולק כי אותה עת התגוררו הצדדים באותה דירה ועל כן אין להתפלא על שהנתבע חתום כמקבל המשלוח ובכך אין כדי ללמד על רכישה משותפת.

47. ביום 21.4.2002 חתם הנתבע על מסמך אשר כותרתו "צוואה" בו כתב כי הוא מצווה את כל רכושו לילדיו, ואף ציין כי אינו סומך על התובעת שתנהל עבור הילדים את כספיהם (נספח ט.5 לתצהיר עדותו הראשית של הנתבע). הגם שאין באמור כדי להביע עמדה באשר לתוקפו של אותו מסמך, ניתן ללמוד ממנו על טיב הקשר בין הצדדים.

48. הצדדים **בחרו שלא להינשא זל"ז** ולמסד את הקשר ביניהם אף על פי שלא הייתה מניעה חוקית כי יעשו כן (עדותה של התובעת, פרוטוקול הדיון מיום 20.5.12, עמ' 60 ש' 17-18).

49. מטעם התובעת הובאו לבית המשפט שורת עדים אשר העידו כי הכירו את הצדדים כבני זוג בתקופה הרלבנטית וכי הצדדים חיו כנשואים. איני מוצא שיש ליתן לעדויות אלה משקל רב. כל העדים האמורים, הם חבריה של התובעת או קרובי משפחתה ובחלק מהעדויות נמצאו סתירות (למשל, מר לירון קנדל העיד בסעיף 10 לתצהיר עדותו הראשית כי הצדדים התגוררו יחד עד מעבר הנתבע לדירה בקרית אונו, אולם בחקירתו הנגדית העיד כי כלל לא ידע שהנתבע עבר להתגורר בקרית אונו עד למועד עדותו בחקירה הנגדית, פרוטוקול הדיון מיום 20.5.12, עמ' 48 ש' 13-14; וכן ר' עדות בת דודתה של התובעת, גב' ח' ל', מחד העידה כי הצדדים דיברו על כך שהם מתכננים לעבור יחד בקרית אונו ומנגד העידה כי לא שמעה שיחה כזאת, שם, עמ' 56 ש' 7-10). כמו כן, ביחס לחלק מעדיה של התובעת, התברר כי כלל לא היו מעורים בקשר בין הצדדים (ר' עדותו של מר א' ת' אשר היה בקשר עם הצדדים משך כשנה במהלכה נפגש עמם פעמים ספורות בלבד, ר' עדויותיהם של מר ל' ק' ושל גב' ח' ל' כי לא ידעו שבשנת 1999 חל משבר ביחסי הצדדים וכי הנתבע לא התגורר עם התובעת משך מספר חודשים (פרוטוקול הדיון מיום 20.5.12, עמ' 47 ש' 15-17 וש' 21-24, עמ' 55 ש' 9-17)). זאת ועוד, יש לציין, כי בניגוד להוראתי בדיון בו נחקרו עדי התובעת, אחד מעדיה שוחח עם יתר העדים מחוץ לאולם בית המשפט (ר' הערה שנרשמה לפרוטוקול, עמ' 51).

50. אני מוצא שיש לתת משקל לעובדה, שהתובעת לא הביאה אף לא עד אחד אובייקטיבי אשר עדותו יכולה לשפוך אור על אופי יחסי הצדדים (למשל, שכן, בעל מכולת וכיו"ב אשר מכיר את שני הצדדים ואינו בקשר קרוב עם מי מהם).

51. זאת ועוד, על פי טענת התובעת בתצהיר עדותה הראשית, אף לאחר מעבר הנתבע והילדים להתגורר בדירה בקרית אונו, ולמעשה עד לחודש דצמבר 2010, המשיכו הצדדים "לשמור על קשר חם והדוק", כשהתובעת, על פי טענתה, הגיעה לדירת הנתבע מידי יום, התנהלה בדירת הנתבע כרצונה, קיימה עם הנתבע יחסי אישות, סייעה לנתבע בהנהלת החשבונות של העסק והמשיכה לשמור עם הנתבע על קשר חם יציב (ר' פרק "אקדמת מילין", עמ' 3,

פסקה שנייה). מילים אחרות, לטענת התובעת – אף בתקופה שלאחר תום הקשר הזוגי ביניהם על פי גרסתה, הצדדים המשיכו לקיים אותו דפוס יחסים שקיימו בתקופה שקדמה לכך. נמצא, אפוא, כי על פי טענת התובעת, אין בדפוס יחסים זה כדי ללמד על קיומו של קשר זוגי של ידועים בציבור.

52. זאת ועוד, הוכח כי הדירה בקרית אונו – אשר נרכשה במהלך התקופה בה התגוררו הצדדים באותה דירה – נרכשה על ידי הנתבע לבדו, ממקורותיו הכלכליים, תוך שהתובעת ידעה על רכישת הדירה ותוך ששני הצדדים לא ראו בדירה בקרית אונו נכס משותף. כפי שפורט בהרחבה לעיל, גרסת התובעת בכתבי טענותיה באשר לנסיבות רכישת הדירה בקרית אונו הוכחה כלא נכונה, נסתרה בעדותה של התובעת עצמה – בה מסרה מספר גרסאות שונות, ונסתרה אף בעדויותיהם של העדים אשר העידו מטעם התובעת.

53. עוד ישנה חשיבות לעיתוי הגשת התביעה. אף שלפי גרסת התובעת יחסיהם הזוגיים של הצדדים הגיעו לקצם בשנת 2007, התובעת לא הגישה את התביעה אלא בשנת 2011, כ-4 שנים לאחר מועד תום הקשר על פי גרסתה. לא ניתן להתעלם מכך, שהתביעה הרכושית, כמו גם תביעת המזונות ותביעת המשמורת, הוגשה כחודש ימים לאחר הגעת בת זוגו של הנתבע לישראל. בחקירתה על ידי בית המשפט, נשאלה התובעת מדוע לא הגישה את התביעה בשנת 2007, והשיבה שהנתבע "לא הראה נכונות להיפרד עד הסוף", ואף אמר לתובעת שיעברו להתגורר יחד בדירה בקרית אונו (פרוט' מיום 20.5.12 עמ' 71 ש' 10-12). דברים אלה עומדים בסתירה לגרסאות אחרות שמסרה התובעת, כפי שפורט בהרחבה לעיל, ואף עומדים בסתירה לגרסה הנטענת בסיכומים מטעם התובעת (סעיף 35 לסיכומים). התובעת לא ידעה לתת הסבר ענייני לפער זמנים זה.

לא זו אף זו, כאמור, אף לדברי התובעת עצמה בכתב התביעה, הטעם להגשת התביעה הוא טענתה באשר להתנהלותו המינית של הנתבע עם בת זוגו – טענה אשר אף אם היה בה כדי להסביר את מועד הגשת תביעת המשמורת ותביעת המזונות, אין בה כדי להסביר את מועד הגשת התביעה הרכושית. בהקשר זה אביא מדברי התסקיר מיום 9.9.2011: "ב-5/2011 הגיעה חברתו של האב לארץ, לביקור, ואז, פרץ הקונפליקט החרף, בעטיו פנתה האם לביהמ"ש. גם היום טוענת האם, כי דאגתה לילדיה, החשופים, לדבריה, למערכת היחסים של אביהם עם בת זוגו – הינה העילה המרכזית לתביעתה למשמורת. האם טוענת, כי הילדים נחשפו לאירועים מיניים פוגעניים – תכנים, שהוכחו בתוקף ע"י האב ושלא הייתה להם כל עדות בדברי הילדים בפגישותיהם עמי ... בפגישותיי עמה, (התובעת-י' ש') הייתה מוצפת רגשית, אסוציאטיבית, חרדתית וחשדנית מאוד. כמעט מכל נושא עליו שוחחנו, הגיעה לעסוק בבת-זוגו של האב, תוך שהיא טעונה רגשית כנגדה ומתארת תיאורים מיניים המיוחסים לקשר בין האב לחברתו, שהם על גבול הביזאר (תיאורים שלא הייתה להם כל עדות בדברי הילדים, בהתייחסם לאותה בת-זוג)".

עיתוי הגשת התביעה ופער הזמנים בין מועד תוך השיתוף על פי טענת התובעת לבין מועד הגשת התביעה, תומך במסקנה כי אין ממש בטענת התובעת לשיתוף בזכויות אשר נצברו בשנים 2000-2007.

54. מנגד, לא התעלמתי מהעובדה שהצדדים חיו כל אותן שנים תחת קורת גג אחת וגידלו את ילדיהם יחד ואף הביאו בת נוספת לעולם. כמו כן, התובעת צרפה לתצהיר עדותה הראשית הזמנה משנת 2002 אשר מוענה ל"משפחת" (שם משפחת התובעת ושם משפחת הנתבע – י"ש) (נספח ט). יחד עם זאת, וכאמור לעיל, לא השתכנעתי כי הצדדים בחרו לקיים חיים של שיתוף כלכלי, ולמעשה, הראיות שהובאו בפניי מצביעות על כך כי הצדדים בחרו שלא לקיים חיים של שיתוף כלכלי.

55. ביסוס נוסף למסקנתי זו אני מוצא בעתירתה של התובעת לנכס לה את הקטנוע הרשום על שם הנתבע. בכתב התביעה התייחסה התובעת לקטנוע הנ"ל בשני סעיפים, לאמור:

"106. כמו כן, לצדדים אופנוע מסוג קימקו מ.ר. (להלן: "האופנוע") הרשום באופן פורמלי בלבד ע"ש הנתבע, ואולם מצוי בחזקתה של התובעת והיא עושה בו שימוש בלעדי.

107. התובעת תעתור לביהמ"ש הנכבד למתן פסק דין הצהרתי לפיו לאור השימוש הבלעדי שעשתה ועושה התובעת באופנוע, האופנוע שייך לתובעת בלבד ולנתבע אין כל חלק בו".

56. אם וככל שהיה ממש בטענתה של התובעת, משל שימוש בלעדי משייכו באופן אוטומטי לעושה השימוש, הרי שפסק דין זה היה מחזיק שורות בודדות, ובו היה נקבע כי מאחר והנתבע עושה שימוש בלעדי בנכסים – לא כל שכן, הרשומים על שמו – הרי שאלו שלו, ויהי מה. יחד עם זאת, ברור כי הדין איננו מכיר בדרך זו לרכישת זכויות קנייניות ולהפקעת זכויות

קנייניות, ואולם יש בעצם העלאת הטיעון בכדי לחשוף חוסר תום לב מובהק והתעלמות כליל, לא רק מהדין החל, אלא גם מיסודות כתב התביעה עצמו.

תמוה ואף מעבר לכך, כי אותה התובעת הטוענת בכתב התביעה לשיתוף בינה לבין הנתבע, טוענת במקום אחר להיעדרו של אותו שיתוף בדיוק.

57. לטענת הנתבע, את הקטנוע הנ"ל רכשה התובעת ביום 11.8.2008 ורשמה אותו על שמו. הנתבע העיד כי הוא מעולם לא רכש את הקטנוע הנ"ל ולמעשה, הקטנוע שייך לתובעת. כך נשאל וכך השיב הנתבע:

ש. **אתה זוכר את אופנוע הקואן יאנג מס' רישיון הרכב, שקניית יחד עם א'?**
ת. **היו כמה אופנועים. כן, האופנוע משנת 2008.**

- ש. **על שם מי האופנוע?**
- ת. היא קנתה אותו ללא ידיעתי בשנת 2008, רשום ב- 11.8.2008, היא קנתה אותו אחרי הפירוד, אחרי תרגיל "העוקץ" כפי שהיא הגדירה אותו בשנת 2007.
- ש. **האם הלכת עם א' לסוכנות האופנועים ושם נרכש הקטנוע בדרך פתח תקווה?**
- ת. לא הייתי מעולם. דרך אגב הלכתי לסוכנות ורציתי לברר איך זה שהם אפשרו לה לקנות אופנוע בלי שהייתי נוכח ולרשום אותו על שמי. ביקשתי מהם את הפרטים איך שולם האופנוע הזה. ביהמ"ש יוכל להוציא צו ולראות מי שילם היא שילמה בכרטיס האשראי שלה.
- ש. **היא שילמה על השדרוג. היא נתנה אופנוע ישן ועשתה טרייד אין. האם ידעת מזה?**
- ת. בזמן הרכישה לא ידעתי. רק אחרי זה ידעתי מזה והיא ביקשה ממני את המע"מ. נתתי לה את המע"מ בכסף או בשיק" (עמ' 103, שורה 22 עד עמ' 104 שורה 9).
58. מיד לאחר מכן, הפניתי לתובעת שאלה, לאמור האם הנתבע השיב לה את המע"מ בגין רכישת הקטנוע והתובעת השיבה לכך בחיוב. בשים לב לשאלות שנשאל הנתבע, לתשובות שמסר ולתשובתה של התובעת, הגעתי למסקנות הבאות:
- א. הקטנוע נרכש מכספה של התובעת, במסגרת עסקת שדרוג (טרייד אין) שערכה התובעת מול סוכנות הקטנועים.
- ב. הנתבע לא ידע על עסקת השדרוג במועד עשייתה, שאם לא כן, בין שהיה משלם עבור השדרוג ובין שהיה משלם מיידית לנתבעת את המע"מ בו הוא מזדכה, בהיותו עוסק מורשה הרשאי לנכות תשלומי מע"מ בעבור קטנוע.
- ג. מאחר, ולמעשה, אין חולק כי הנתבע לא שילם בעבור הקטנוע ובהגינותו, אף העיד: **"אני לא רוצה שום זכויות בקטנוע..."** (עמ' 105, שורה 28) – מצאתי לנכון לקבוע כי מלוא הזכויות בקטנוע תועברנה לתובעת.
59. לפיכך, הריני לקבוע כי הזכויות בקטנוע מסוג קימקו מספר רישוי, תועברנה ע"ש התובעת.

(3) המסקנה –

60. הינה כי כן, בחינת העובדות מעלה כי בשנים 2007 - 2000 ניהלו הצדדים יחסים לא שגרתיים. מחד – הצדדים חיו יחד תחת קורת גג אחת, גידלו יחדיו את ילדיהם המשותפים משך תקופה בת 7 שנים, ואף הביאו לעולם ילדה נוספת, קיימו יחסי אישות ויצאו לטיולים משותפים עם ילדיהם ואף לטיול אחד משותף בלי ילדיהם. מאידך – הצדדים חיו בחדרים

נפרדים, התובעת ניהלה קשרים עם גברים אחרים, הצדדים לא ניהלו חשבון בנק משותף, לא מימנו את חייהם מ"פול משפחתי משותף" ולא הייתה להם כוונת שיתוף ביחס לדירה בקרית אונו, הצדדים לא נהגו לבלות כזוג, הנתבע לא נכח באירועים משפחתיים של התובעת והתובעת העידה כי הנתבע אף אמר לה באופן מפורש שהקשר ביניהם חסר עתיד.

יש לשוב ולזכור, כי יש לערוך בחינה סובייקטיבית – כיצד ראו הצדדים שלפניי את מערכת היחסים ביניהם.

61. לנוכח נסיבותיו של המקרה כמפורט לעיל, מצאתי כי על התובעת מוטל להוכיח כי הצדדים חיו יחד כבני זוג ידועים בציבור ובנוסף מוטל עליה להוכיח כי הייתה לצדדים כוונת שיתוף בנכסים באמצעות ראיות נוספות מעבר לעצם החיים המשותפים. התובעת לא עמדה בנטל זה.

מעבר לכך, כמפורט לעיל, הוכח היפוכו של דבר. קרי, הוכח באופן פוזיטיבי, כי תהא הגדרת הקשר בין הצדדים אשר תהא, לצדדים לא הייתה כוונת שיתוף בנכסיהם. זאת, בשים לב למכלול הנסיבות, להתנהלותם הכלכלית, ובייחוד לנוכח התנהלותם – כפי שהוכחה – באשר לדירה בקרית אונו אשר נרכשה במהלך תקופת המגורים בדירה אחת.

62. כפי שקבעתי לעיל, הצדדים שבפני התנהלו במסגרת לא שגרתית ולא שכיחה. על פניו, מגורים משותפים והולדת שלושה ילדים מצביעים על שיתוף ועל אחווה, הן רגשי והן כלכלי. דא עקא, נסיבותיו המיוחדות של מקרה זה מצביעות בבירור על חוסר שיתוף ואף, למרבה הצער, על חוסר אחווה. הצדדים שבפני בחרו מרצונם לחיות חיים נטולי שיתוף כלכלי. הם נפרדו, ערכו הסכם כולל, אישרוהו בפני בית המשפט וידעו אל נכון מה שייך לכל אחד מהם. רצה הגורל, ודרכיהם של הצדדים הצטלבו בשנית ואף נולדה להם ילדה נוספת. יחד עם זאת, וכפי שפורט בהרחבה לעיל, שמרו הצדדים בכל אותה תקופה על רכושם ועל קניינם.

63. בנסיבות אלו, אינני סבור כי קביעת שיתוף בין הצדדים תשקף נאמנה את אשר הוסכם ואת אשר לא הוסכם בין הצדדים. במסגרת תובענה זו, אין בית המשפט אמור ליצור זכויות יש מאין, אלא עליו להצהיר על זכויות בהתאם להתנהלותם הכלכלית – ולא פחות חשוב, התנהלותם הכלכלית – של הצדדים, והצהרה כזו אין בידי ליתן.

ד. הוצאות משפט:

64. בשים לב להוראות תקנה 512 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984 ובשים לב לכך כי בחלק ניכר מההליך המשפטי לא היה הנתבע מיוצג על ידי עורך דין (למרות שב"כ התובעת כיוון לכך כי הנתבע מקבל יעוץ משפטי שוטף), הרי שעל הפרק בעיקר שאלת חיוב התובעת בהוצאות משפט (ללא הרכיב של שכ"ט עו"ד, שאף אותו יש לקחת בחשבון נוכח היצוג על

ידי עו"ד בתחילת ההליך). על פי תקנה 512(ב) הני"ל, בעת קביעת שיעור ההוצאות, על בית המשפט להתחשב בפער שבין שווי הסעד השנוי במחלוקת לבין שווי הסעד שנפסק בתום ההליך וכן רשאי בית המשפט להתחשב בדרך שבה ניהלו בעלי הדין את הדיון (ר' אורי גורן, **סוגיות בסדר דין אזרחי**, מהדורה עשירית, 744).

65. לאור התנהלות התובעת, אשר, כמפורט לעיל, לא בחלה בהעלאת האשמות שווא קשות נגד הנתבע, מסרה לבית המשפט מספר גרסאות ואף העידה דברים אשר אינם אמת, מוצא אני שיש להביא בחשבון את התנהלותה במסגרת פסיקת הוצאות משפט.

66. בשים לב לכל האמור לעיל, ובשים לך כי הנתבע אכן יוצג על ידי עו"ד בתחילת ההליך, בכוונתי להורות על חיוב התובעת בתשלום הוצאות הנתבע בסך כולל של 30,000 ₪.

ה. סיכום של דברים:

67. לאור האמור לעיל אני קובע כדלקמן:

א. התביעה נדחית.

ב. התובעת תשלם לידי הנתבע הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך כולל של 30,000 ₪.

ג. המזכירות תסגור את תמ"ש 11-06-43344.

ד. ניתן לפרסום ללא פרטים מזהים.

ניתן היום, ט' אלול תשע"ג, 15 אוגוסט 2013, בהעדר הצדדים.

חתימה